

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

MELİSA KESMEZ • Çiçeklenmeler

MELİSA KESMEZ Eylül 1980'de İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Sosyoloji okudu. Yazarlık, gazetecilik ve fotoğrafçılık alanında eğitim aldı. Yazılı basında kültür sanat yazıları, söyleşileri yer aldı. Tiyatro projelerine çevirmen ve dramaturg olarak dahil oldu. *Atları Bağlayın Geceyi Burada Geçireceğiz*, *Bazen Bahar*, *Nohut Oda*, *Küçük Yuvarlak Taşlar ve Çiçeklenmeler* adlı beş kitabı ve *Anneanne Gezegeni* adlı bir çocuk kitabı var. *Bazen Bahar* ile 2017 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nde Mansiyon alırken; *Nohut Oda*, 65. Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. Nil'in annesidir.

İletişim Yayınları 3514 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 632

ISBN-13: 978-975-05-3788-2

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Kıvanç Koçak

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MELİSA KESMEZ

Çiçeklenmeler

Tanrı'nın yarattığı ilk şey yolculuktur.

THEODOROS ANGELOPOULOS
"Ulis'in Bakışı"

Kişi oluşan varlıktır:
yani, henüz yoktur ama vardır (varlıktır);
öyleyse varoluşu, her adımdaki yokluğunu
varlığa çevirme uğraşısıdır.

ORUÇ ARUOBA
Yürüme

Aşk ki zamana çekilmiş çiziktir
yazıldıkça üstüne üstüne
ölüme benzer sözcükler silinir...

İRFAN ALIŞ
"Aşk ki"

1

Başucumdaki saat 04:30'u gösteriyordu. Güneşin eli kulağında, birazdan doğacaktı. Dün bitmiş, yarın ufukta görünmüştü. Yataktan çıkabilirdim artık. Yatak odasından başka odalarda da bulunabilirdim. Nevresimlerin arasında uykuyu kovalamaktan vazgeçebilirdim. Onay çıkmıştı nihayet. Gece bitmek üzereydi çünkü. Uyumuyor olmanın sorundan sayıldığı saatlerin sonuna geliyorduk. Bir an sonra ışık her odaya doluşacak, uyuyan herkesi uyandıracak, ben de nihayet herkesten biri olacaktım.

Gece boyu benimle güreş tutmaktan bitkin düşmüş yorganımı geride bırakıp kalktım, perdeyi açtım. Sokak henüz karanlıktı. Bir kedi aradı gözüm. Yaşamın alelade şekilde sürdüğüne dair bir hatırlatma olacaktı bir kedi. Herkes gitse de bir kedi kalırdı civarda mutlaka. Hiçbir şey olmamış gibi şuracıkta oturup dünyanın ıssızlığına aldırış etmeden öylece kuyruğunu yalayabilirdi. Ne insan ne kedi vardı dışarıda. Yukarı baktım sonra, gökyüzüne. Kısa boylu apartmanımızın etrafını saran boylu poslu binaların arasından görünen gökyüzü parçasından ay geçiyordu. Ayın bir karış ka-

dar altında, siyahtan kobalt maviye dönen, az sonra kızarmaya başlayacak, yara izine benzeyen bir çizgi vardı. Hah, dedim, işte buldum seni. Dünyanın yeni güne gebe karnındaki küçük fasulye bugün sensin. Bir saat sonra gün, benim için tam oradan yırtılır gibi doğacak.

Günü başlatan o cılız çizgiyi seviyordum. Onun, gecenin siyah kumaşına hiç beklenmedik bir ihtimali gerçekleştirir gibi incecik bir kesik atışını seviyordum. Ben tam gecenin karanlık kuyusuna düşmek üzereyken son anda yetişip bana sabahı getiriyordu çünkü. Sabah nispeten kolaydı, sabah gelince ağrı azalıyordu, taşınması zor şeylerin taşınması kolaylaşıyordu. Düşünceler içlerinden gün ışığı geçince saydamlaşıyor, hayaletler deliklerine kaçışıyor, karanlıkta türlü türlü şeye benzettiğim eşyanın odanın içine dağılan aydınlıkla bir sandalye, bir ütü masası, dolabın kapağına asılmış bir hırka olduğunu idrak ediyordum. Sabah olunca kalkıp bir kahve yapmak için bahanem oluyordu. Kahve hazırlamak beni belli bir noktaya kadar yaşamsal faaliyetlerine devam eden biri yapıyordu. Gece dağılan parçalarımı bir araya getirip sıkıca yapıştırıyordu sanki. Bir süreliğine. Bunu sağlayanın kafein değil, kahve içen biri değildim hiç, bir makinenin düğmesine basmak, orada yanan kırmızı ışığı görmek, bir şeyleri çalıştırmak, bir şeyleri fokurdatmak, kahve partiküllerinin çözümlenip karıştığı sıcak suyu bir bardağa doldurmak gibi sıradan bir eylemde bulunmak olduğunu biliyordum. Kahve yapmak bana hâlâ dünyaya etki ettiğimi hatırlatıyordu. Dokunduğum bir şeyi değiştirebildiğimi, yok olmadığımı, yeryüzünden gidenin ben olmadığımı, yaşamımın sürdüğünü anlatıyordu.

Önümdeki fincandan kahvenin buğusu yükselirken, gün ışığının boyadığı mutfak griden turuncuya dönmeye başladı. Etrafımdaki her şey yavaş yavaş uyandı, yeniden bilinç kazandı, karanlığın içinde sınırları birbirine karışmış ama güneş yükseldikçe bir biçime kavuşan şeylerin ismi kondu.